

● REC

Пісня Війни

Сергій Пенюв

4K | UHD

3...2...1...!...1...2...3

00:35:02

Не Пастор

Не лякай мене казками на ніч,
мої привиди кажуть добраніч,
я і сам вже не вірю в бабайку,
краще мертвим розкажуй ці байки.

Моя справа, не твоя на щастя,
мої рани розплав на запчасті,
я не лікар і навіть не пастор,
мої шрами - моя сіра масса.

Завари мені чай з чебрецю,
не потрібен мені твій ЦУМ,
краще в шафу свою заглянь,

скільки там було до мене ран.

Твоя ноша занадто легка,
ти пробач, але я не втікав,
мій Париж там де ти, не спиш,
не учи мене жити як пан.

Ні, не треба, це зайві слова
я й без них уже сто раз вмирав,
просто чай завари з чебрецю
не збирай мої речі в свій ЦУМ.

Я не паспорт

Не даруй мені нове авто,
я давно вже говорю з котом,
не лікуй мені нерви, прошу,

краще мертвим розкажуй цей шум.

Я не паспорт, благаю, повір,
моя віра в Творця усіх Вір,
не нагадуй мені про "давно",
хрест найлегше нести лиш на дно.

Богу не треба звіт,
усі ми підемо на той світ,
усіх нас розсудить Пилат,
не суди й не сади на шпагат.

Час не змінює нас, о ні,
не доказуй нічого мені,
не качай перед мною права,
краще здай на права і в провал.

Не суди, бо не мало судом
переніс перед власним судом,
моя сповідь не твоя, пробач
що на хрест не пішов я з Христом.

Хвилина мовчання

Давай поговорим про інших,
я втомився писати ці вірші
де в хвилину мовчання, діти
на могилки приносять, квіти.

Я втомився вже чути про мир
де ж людьми грає доля у тир,
ми не роботи, просто вони
"не хотіли цієї війни".

Давай трохи змінимо тему,
я втомився від тої системи
де шампанське отримує лікар
щоб порізати вени для мене.

Не давай мені на ніч снодійне,
на годиннику менше хвилини,
не лікуй моїх шрамів будь ласка,
збережи свої нерви на паску.

Пекло десь там, де
людина його, знайДЕ,
людина зруйнує рай,
людиною був навіть Каїн.

Людиною був навіть біс,
пекло там, де танцюють на біс,

ти пробач, за цю правду, але...
ми тут всі одним морем пливем.

За труну платять часто в стократ,
нам Господь дав життя напрокат,
там багаті в багатті давно
грають в шахи, а не в Доміно.

Я не твій герой, пам'ятай,
твій Кобейн вже давно у всесвіті,
не тримав я в руках автомат,
не мутив в літаках з стюардесами.

Я не бренд, не реклама чогось
що для когось ймовірно більш
вартісне,
в моїх грудях ще б'ється мотор

хоч спинявся й не раз біля Лагросу.

В моїх віршах давно нема Рим,
я втомився писати про Крим,
на Голгофі розп'ятий був Він,
пам'ятай, хто Володар цих стін.

На околицях міста Бахмут
хтось планує подальший маршрут,
хтось вві сні вчасно випав з вікна,
щоб придбати на цвинтарі кут.

Комусь сниться в тривогу Париж,
хтось в окопі лишився без лиж,
хтось під гімн продає свій камаз
щоб в Європі послухати джаз.

Хтось в хвилину мовчання заснув,
хтось вві сні забув вибрати труну,
зручно там, де немає війни,
обійми, обійми, обійми...

Поверни мені сні

Поверни мені сні
де немає Весни,
де співає монах
лиш на похоронах.

Без прострелених мрій,
де Кузьма ще живий,
де не кажуть прощай,
де не з оцтом чай.

Де пустий автомат,
де нема більше втрат,

де вдягають фату
тим хто ще не в аду.

Де колони в церквах,
де цілісінький дах,
без вини і війни,
поверни, поверни...

Тривога в укритті у психіатра

Тривога в укритті у психіатра,
заснули діти, загорілась Ватра,
психолог вже не чує пацієнта,
смерть страва, яку подають аль
денте.

Криваві сльози на очах в дитини,
сніданок з мрій про мирну Україну,

рядки біжать, хвилини завмирають,
мов крик душі - "Герої не вмирають".

Я бачив Київ з вікон Охмадиту
Де років в п'ять стають дорослі, діти,
Де платять в євро за порожній цінник
Щоб знов почути, як співає Винник.

Я бачив кров пролиту на майдані
І мрії, що колись здавались марні,
Розп'ятий Бог не дивиться на одяг,
Від слів на згадку лишаться лиш фото.

Різдво на фоні війни

Різдво на фоні війни,
тут давно вже забули про сни,
тут найкращі вмирають в АТО
тут мерцям не купують авто.

Тут борги віддають за померлих,
тут волають слабкі Ще не вмерла,
тут знімають в оренду готівку
щоб відкласти на нову кінцівку.

Тут сніданок складається з ліків,
тут вночі на стуляють повіки,
тут святкують Великдень в мандатах
щоб отримати вчасно зарплату.

Тут в п'ять років стають дорослими,
тут давно вже не ходять босими,
тут рахують до ста найсильніші,
тут без рими не пишуться вірші.

На мінах

На мінах живуть і вмирають,
на мінах не прагнуть до раю,
на мінах читають молитву,
на мінах ковтають снодійні

Хтось продав свою мрію за гривню,
хтось спізнився на потяг до Риму,
хтось провів усю ніч у ломбарді,
щоб навчити дітей грати в Нарди.

Тут податки не платять завчасно,
тут приходять до фінішу вчасно,
тут в лікарнях приймають готівку
щоб придбати військовим автівку.

Тиха ніч свята ніч

Тиха ніч, свята ніч,
шум сирен, гасне свіч,
хтось востаннє когось обійняв,
хтось поспати приліг на щиті,
хтось на завтра відклав безліч справ,
хтось накрив стіл з дванадцяти страв.

Ця Зима принесла з собою
мокрый сніг і ще трішки набоїв
хтось з просоння ковтає снодійні,
хтось в лікарнях знімає побої.

Хтось з Парижу листівки шле,
хтось вдягає на голову шлем,
хтось за вмерлих біжить марафон,
хтось купує новенький смартфон.

Тут від бою немає відбою,
тут поранені рвуться до бою,

тут птахи не розправивши крила
все частіше взлітають до неба.

В цих рядках не будуть зайві коми,
тут вірші не рятують від втоми,
тут здають у оренду підвали
щоб купити путівку на промі.

Минає доба за добою,
все частіше чекаєм відбою,
мертва тиша у стінах палати
де поранені рвуться до бою.

Хтось ковтає пачками снодійне
щоб у снах позабути про війни,
не шукаючи сенсу в порадах
свої мрії сховавши під КАБом.

Хтось збирає собі на одяг
все життя проходивши в чоботях
у яких ще недавно Да Вінчі
поспішав на останній свій потяг.

Хтось черпає натхнення у вірі ,
а комусь до вподоби верлібри,
хтось цінує життя за хвилини
ну а хтось за набоїв калібри.

Святила вербу родина
чекаючи звістку від сина,
не я б'ю, верба б'є до крові,
як символ добра і любові.

Старенька від сліз магнітола
відтворює голос Шевченка,
ти мріяв потрапити на море
та марно, пуста вже кишенька.

Це життя вже давно не в бренді,
все частіше ковтаємо бренді,
тут давно вже забули про спокій,
тут роки не рахують, а кроки.

Тут поламані діти з народження,
не святкують свої дні народження,
тут найперші стають останніми,
тут знеболюють болем поранених.

На нулі

На нулі, ти завжди будеш нуль,
на нулі, одиниці й нулі,

тут не часто зустрінеш своїх,
тут донат на авто оберіг.

Тут тривоги не лікує Персен,
тут немає фальшивих корон,
тут купують тонований Мерс,
щоб скоріш перетнути кордон.

Тут летять, немов в прірви роки,
тут дороги усі ведуть в Крим,
тут в кишенях рахують нулі,
щоб придбати квитки на Балі.

На нулі ти завжди будеш нуль,
тут на мить зупинився час,
тут хвилини минають, мов дні
не лишаючи сліз на очах.

Герої не помирають

Герої не помирають
вони просто ідуть до раю,
вони просто ковтають снодійні,
щоб у снах позабути про війни.

Не купують за гроші мандати,
щоб за дім на Мальдівах продати,
не отримують пенсії в євро,
їх не часто побачиш у чергах.

Не міняють авто на валізи,
не купують путівок без візи,
Тут межі не існує в хоробрих,
тут натхнення лікують хвороби.

Їх життя - це суцільна апатія,
їх не часто зустрінеш у натовпі,

їхні мрії всього лише прагнення,
їхні цілі розстріляні вагнером.

Ми всі тут на своїх фронтах,
хтось тримаючи зброю в руках,
хтось чекає на тата з війни
та ніяк не збуваються сни.

Хтось до фінішу не добіг
бо чекав усю ніч на відбій,
хтось прокинувшись знову заснув,
хтось прокинувся ще до сну.

Хтось заснути ночами не міг
звинувативши в тому МІГ,
хтось придбав на зарплату авто
замінивши свій дім на метро.

Ми всі тут лише на трохи,
життя - лиш частина епохи,
хтось крокує по ньому босим
та радіє, що має ноги.

У когось на вулиці літо,
а в когось загинули діти,
хтось повірив своєму на слово
за спиною сховавши Леново.

Хтось купує квартиру у Римі,
хтось шукає натхнення в Турині,
хтось мовчить, щоб здаватись
незламним,
хтось мовчанням загоює рани.

В цьому світі, жити так дорого,
що простіше скупити всі долари,
тут нема випадкової зустрічі,
тут спішать лише ті, хто рішучіші.

Кохання зі смаком ракет

Кохання зі смаком ракет
це не сон, а реальний сюжет,
де багаті біжать за кордон
заховавши минуле в пакет.

Тут холодно навіть літом,
тут дорослими є навіть діти,
тут знеболюють болем поранених,
доля часто лікує нас ранами.

Хтось збирає донати на євро,
хтось чекає на нову прем'єру,

хтось купує автівку на Джастін
щоб добігти до фінішу вчасно.

Тут за кадром немає сенсу,
тут хвилинка, мов літр стресу,
це не те, що знімають в серіалах,
час минає, нажаль, минає.

Все частіше минає Лютий,
все частіше минають люди,
все частіше минають мрії,
ми усі тут поранені звірі.

Ціни ростуть на все,
ціни ростуть на сенс,
інфляція косить усіх
хто не встиг встановити свій хрест.

За боргами сховались боги,
хтось пішов з казино без ноги,
хтось востаннє промовив прощай
заваривши із оцтом чай.

Тут забули про сон спокійний,
тут спить міцно лише, покійник,
це не Париж і навіть не Донбас,
тут кожна мить немов окремий час.